

ע"פ 50244/03-19 - פאטמה אדריס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט אריה רומנוב
כב' השופטת שירלי רנר

עפ"ג 50244-03-19

המערערת	פאטמה אדריס
נגד	ע"י ב"כ עו"ד סימון חדאד
המשיבה	מדינת ישראל
	באמצעות פרקליות מחוז ירושלים

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא) מיום 5.2.19
בת"פ 28689-07-18.

כללי

1. המערערת הורשעה על יסוד הודאתה בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות ניסיון הסעת תושב זר השווה שלא כדין וסיוע להתחזות. על המערערת נגזרו 30 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות, 3 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 2,000 ₪ ו- 3 חודשי פסילה מותנית מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה. הערעור מופנה כנגד חומרת העונש.

2. ואלה המעשים: ביום 26.3.17 בשעה 12:02 במחסום המנהרות הנמצא בשטח מדינת ישראל, הסיעה המערערת ברכבה תושבת הרשות הפלסטינית, שלא היה לה היתר כניסה לישראל. לפני הנסיעה, מסרה המערערת לידי הנוסעת את תעודת הזהות הישראלית של גיסתה, על מנת שהנוסעת תציג עצמה כגיסתה של המערערת ותורשה להיכנס לישראל. עם הגעת המערערת והנוסעת למחסום, ולבקשת זיהוי מצד שוטרת במקום, הציגה הנוסעת את התעודה שמסרה לה המערערת והתחזתה לגיסתה. מעשים אלה בוצעו לאחר שהנוסעת התעקשה ושכנעה את המערערת להסיע אותה לישראל ולתת לה את תעודת הזהות.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערערת עותר להקלת עונשה של המערערת וטוען כי בית משפט קמא שגה בקבעו כי מתחם הענישה הנוהג בעבירות אלה מתחיל מעונש מאסר בעבודות שירות והסתמך על מקרים חמורים פי כמה מזה שלפנינו. מדובר במתחם שאינו מתאים לנסיבות המקרה דנן. נטען כי המתחם מתחיל מעונש של"צ ואף ניתן להסתפק במאסר מותנה וקנס. עוד נטען כי הטלת 30 ימי מאסר בעבודות שירות הינו חמור מדי, שכן העונש הנוהג בנסיבות דומות למקרה דנן נע בין 15-45 ימי מאסר בעבודות שירות, ואת המערערת יש למקם ברף התחתון של מתחם זה. נטען כי יש להתחשב לקולה בגילה של המערערת, שהנה כבת 52, שזו לה הסתבכותה הראשונה עם החוק ואין לה עבר פלילי קודם, בהודאתה המיידית במשטרה ובבית המשפט, בשהותה במעצר למשך לילה, בתפיסת הרכב למשך חודשים רבים לאחר ההחלטה לשחררו, בהיכרות ובקרבה המשפחתית שלה עם הנוסעת ובעובדה כי מדובר באירוע חד פעמי שנבע מלחץ שהופעל עליה מצידה של הנוסעת. הסגור טוען כי ההיכרות האישית של המערערת עם הנוסעת, שהיא בת משפחתה, הוכרה בפסיקה כמצמצמת את מידת הסיכון שיצרה המערערת לשלום הציבור. המערערת הודתה במיוחס לה, קיבלה אחריות והביעה חרטה, והראתה כי הפנימה את הפסול שבמעשיה, באופן המפחית את הסיכון להישנותם. המערערת שיתפה פעולה והביאה לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ויש להתחשב גם בכך שהיא לא ביצעה את העבירות מתוך בצע כסף. הוסף כי בעת הצגת ההסדר עתרה המשיבה לעונש מאסר בין חודש לשישה חודשים בעבודות שירות, בלא לבסס טיעוניה, בניגוד למערערת שהציגה פסיקה תומכת במתחם שתחילתו מאסר מותנה. בית משפט קמא נסמך על שתי החלטות עת קבע את המתחם אך מדובר, באותם מקרים, בעניינים שאינם דומים. וכן, לכל היותר, היה לגזור על המערערת 15 ימי מאסר בעבודות שירות, אם בכלל. הענישה במקרה זה פוגעת במדיניות הענישה (באה הפניה לפסיקה). לאור כך, יש לגזור מאסר מותנה כפי שנעשה במקרה אחר, דומה.

ב"כ המשיבה ביקש לדחות הערעור. נטען כי יש לבחון האם העונש במקרה זה הנו בלתי סביר ואין מקום להתערבות. נטען כי הפסיקה תומכת בהטלת עבודות שירות בנסיבות כאלה, גם אם מדובר בבן משפחה. הסכנה יכולה לקום גם מבני משפחה. המערערת אף סיעה בהתחזות וגם אם מדובר בלחץ שהופעל מטעם הנוסעת - למערערת קיימת אחריות. לעבירות פוטנציאל מסוכנות, העונש סביר, ועל כן יש לדחות הערעור.

דין

4. דין הערעור להידחות.

כלל הוא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר הדין של הערכאה הדיונית, וכי התערבותה בעונשים שנגזרו שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם נפלה טעות מהותית, או כאשר העונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות, הואיל ולא נפלה טעות מהותית בגזר הדין, ולא מצאנו שקיימת עילה להתערבותה של ערכאת הערעור.

לזכות המערערת עומדת הודאתה במיוחס לה, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, האחריות שלקחה על המעשים, הבעת חרטה, גילה, והעדר הרשעות קודמות. כמו כן, יש להתחשב במידת מה, בכך שהנוסעת, שהיא בת משפחתה של המערערת, הפצירה בה לבצע את העבירות, וכן בכך שמידת הפגיעה של מעשי המערערת בערכים המוגנים לא היתה גבוהה, שכן השתיים נעצרו במחסום. מאידך, לחובת המערערת נזקפת העובדה כי העבירות שביצעה, פוגעות בערכים של הגנה על ריבונות מדינת ישראל על גבולותיה ועל הבאים בשעריה, והיא אף עלולה

להעמיד בסכנה את שלום הציבור ובטחונו. העבירות בוצעו לאחר תכנון מראש ותוך שיתוף פעולה בין המערערת לנוסעת, אשר הצריך את הצטיידות המערערת בתעודת זהות השייכת לבת משפחה אחרת. לפיכך, בנסיבות דנן, העונשים שקבע בית משפט קמא אינם חריגים מרמת הענישה הנוהגת ולא מצאנו מקום להתערב בהם.

שיקול הענישה העיקרי בעבירות מסוג אלה שעברה המערערת הוא הצורך למנוע את כניסתם לישראל של מי שאינם רשאים להיכנס אליה, כניסה המיועדת לא אחת לפגוע באזרחי מדינת ישראל ובתושביה, בנפש, בגוף וברכוש. אמנם בנסיבות המקרה שלפנינו הסיכון שנשקף מהעבירות אותן עברה המערערת לא היה גדול. עם זאת, ההרתעה והמניעה מתחייבים גם כאשר מדובר בנסיבות מסוג אלה שמתקיימות לפנינו, ולכן לא ניתן לקבל את עמדתו של ב"כ המערערת כי בנסיבות המקרה הנדון ניתן להסתפק בהטלת עונש מאסר על תנאי בלבד. יצוין, כי לנוכח עמדתו זו סירב ב"כ המערערת לכך שיוזמן בעניינה תסקיר מטעם שירות המבחן, ולכן האפשרות של הטלת שירות לתועלת על הציבור על המערערת במצב הנוכחי אינה קיימת. אימוץ עמדתו של ב"כ המערער יביא, למעשה, לכלל הקובע שכאשר אדם מאפשר את כניסתו לישראל שלא כדין של קרוב משפחתו יש להסתפק בהטלת עונש מותנה, ואולם אנו סבורים כי אימוץ גישה כזו תחטיא את מטרות הענישה. כאמור, לא מצאנו עילה להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא, ועל כן אנו מחליטים לדחות את הערעור.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

המערערת תתייצב לריצוי עבודות השירות כאמור בחוות הדעת, ביום 8/12/19.

ניתן היום, ה' חשוון תש"פ, 03 נובמבר 2019, במעמד ב"כ המערערת, המערערת וב"כ המשיבה.

שירלי רנר, שופטת

אריה רומנוב, שופט

רפי כרמל, שופט, אב"ד